

Jaume Fàbrega: «Subirachs, la creació contundent». Díptic de l'exposició: Subirachs, obra gràfica. Ajuntament de Castell – Platja d'Aro, 1985

Una de les característiques de l'art contemporani ha estat la de fer-nos propostes artístiques inacabades, **obertes**, a mode de permanent estat de la qüestió de la recerca. Sortosament –i no cal pas invocar la postmodernitat- ja comencen a estar guarits d'aquesta mena de deliri permanent que fa semblar moltes de les obres d'art d'avui assaigs o balbuceigs permanents.

Subirachs, profundament contemporani, assumidor lúcid del canvi i la contingència, no obstant, ha aportat en la seva producció uns elements d'obra acabada, ben feta –contundent- que ara se'ns revelen com a profundament premonitoris –i això al marge de qualsevol vel·leïtat de moda- de l'actual etapa de la plàstica. L'escultor –i, no cal oblidar-ho, dibuixant i gravador-, tot reprenent la idea anterior, opera de la següent manera, si em permeteu la reducció que us proposo a continuació:

1. D'una part, ens remet a un fons pregonament arrelat amb l'art contemporani o, si voleu, allò que en diem (encara) **avantguarda**. Utilitza, certament, una iconografia reconeguble –figures humanes, architectures, paisatges -, però la transforma de tal forma que aquests elements –seleccionats, fragmentats, recomposats – no tenen res a veure amb els miserables rituals de la repetició acadèmica.
2. Un cop afermat això, Subirachs pot jugar, amb tota llibertat, amb d'altres fragments iconogràfics que, directament, remetent a alguns dels capítols més fecunds de la història de l'art, del grec al barroc. L'element subtil que relliga aquests dos móns és l'elaboració conceptual, rigorosa i sense concessions a res marginal o anecdòtic. Subirachs es queda amb l'**essencial** dels mites o temes que reprèn –Antígona, Aglaé, Dafne...-, fins a tornar a recuperar la seva dimensió universal.

I allò que, finalment, confereix l'elevat interès plàstic a aquesta obra és la seva impecable i perfecta execució –i fixeu-vos que parlo d'**execució**, no d'**acabat** -, volent indicar amb això un procés molt més complet i totalitzador i que inclou alhora geometria i sensualitat, estructura i gest.